

ŠACH

1. ČÍSLO

4. ROČNÍK

DATUM VYDÁNÍ: 14. 11. 2003

OBSAH

„Hurá“ do školy.....	str. 1
Rozhovor.....	str. 2
Vzpomínky.....	str. 3 - 7
Naše literární začátky.....	str. 8 - 11
Cesty za kulturou.....	str. 12 - 17
E-mail.....	str. 18
Křížovka.....	str. 19

Tak je to zase tady! Prázdniny končí a my se musíme opět vrátit do školy. O prázdninách jsme si mohli užívat a mohli jsme si dělat, co jsme chtěli! A teď? Teď už jenom učení a učení.

Je to jako každý rok. Ráno jsme brzy vstali, najedli se, umyli, oblékli a HURÁ do školy. Ve škole tradiční boj o to, kde kdo bude sedět a s kým. Pak už jen počkat, až vkročí učitel, a je to tu znova. Pořád dokola. Nic nového. Snad jen pár nových učitelů, pár nových předmětů a pár nových spolužáků. Musíme se rozkoukat a je tady každoroční boj o známky.

A co dodat? Snad nic. A nebo jen tohle:

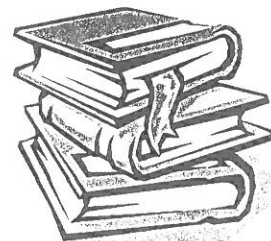
- všem příjemný rok (pokud to je ve škole možné)
- primám hodně štěstí na nové škole
- nám starším úspěšné přežití tohoto roku
- a učitelům pevné nervy (a věřte mi – oni to taky nemají lehké! Já mám dva doma.)

Marcela Voženilková, KA

Rozhovor

Jak jste si jistě všichni moc dobře všimli, mezi námi se objevily nové tváře. Nejenom ve školních lavicích, ale i v učitelském sboru. Je již zvykem, že v našem časopise se můžete dozvědět něco více o svých profesorech. V tomto čísle se vám pokusím přiblížit jednu z nových tváří – paní profesorku Janu Novotnou:

- **Byly fyzika a matematika vždy vaše nejoblíbenější předměty?**
- Určitě ANO. Neměla jsem s nimi potíže. Horší to ale bylo v jiných předmětech.
- **Jaký byl Váš nejoblíbenější a nejnejoblíbenější předmět?**
- Nejoblíbenější asi ta fyzika – stačilo mi pouze poslouchat. Jenže například v dějepise jsem se musela více snažit. Nemůžu ale říct, že by byl dějepis můj nejoblíbenější předmět.
- **Čím jste chtěla být, když jste byla malá?**
- Už odmala učitelka. S kamarády jsme si hrávali na školu a já, nevím proč, byla vždy učitelka.
- **Jaké jsou Vaše zájmy a koníčky?**
- Ráda cestuji a na svých cestách také ráda fotím. Jinak ještě ráda čtu (to záleží na času). Dříve jsem ráda šila. Ale teď už moc ne – kvůli očím. A pak takové běžné věci – zahrádka, filmy – snad všechny žánry – historické, detektivky, ale i veselohra. Nejraději mám francouzské.
- **Měla jste někdy přání, o kterém jste věděla, že se nikdy nesplní?**
- Ano – to snad všichni. Chtěla bych letět na nějaký vzdálený ostrov. Třeba Havaj, nebo někam do Tichomoří. Ale to se mi jen těžko splní.
- **Kde byste chtěla strávit svou vysněnou dovolenou?**
- Jak jsem řekla - mohlo by to být třeba na nějakém ostrovu v Karibiku.
- **Jaké jídlo máte nejraději a které opravdu „nemusíte“?**
- Mám ráda hlavně klasická česká jídla. Nepohrdnu však ani čínskou kuchyní. Když jsem byla malá, tak jsem neměla ráda rizoto, ale teď už mi nevadí a sním ho.
- **Jaký je podle Vás dokonalý žák?**
- Myslím, že neexistuje. Podle mě si musí učitel žáka sám vychovat. Cením si ale slušnosti, pracovitosti a samostatnosti. Důležité taky je, aby žák či student měl někoho, kdo by ho mohl tlačit dopředu – třeba rodič. Je velice důležité mít nějaký vzor.
- **Je podle Vás rozdíl mezi gymnázii a základními školami?**
- Na základní škole jsem učila už dávno. Rozdíl mezi těmi školami asi bude. Záleží však na žácích. Je to individuální. Tady se mi učí velice dobře.

Děkuji mockrát – Marcela Voženilková, KA

ANKETA-mezi našimi učiteli

- 1.Kde jste byl(a) o prázdninách?
- 2.Jakou veselou nebo zajímavou příhodu jste prožil(a)?

p. uč. Tvrd'och

- 1.Maďarsko, Slovensko,Belgie, sjíždění Vltavy
- 2.Nepovoleně jsem předjížděl kamion a po velkém smlouvání jsem dostal pokutu 250 Kč.

pí uč. Ševčíková

- 1.Chorvatsko
- 2.Mého tříletého syna překvapilo ,že voda v moři je slaná.Na pláži lízal kamínky a volal :“Ty kamínky jsou slany!”

p. uč. Klement

- 1.Slovensko,Chorvatsko
- 2.V Ruprechtově mě popíchaly vosy.V Pístovicích jsem narazil na kole do sloupu.

pí uč. Drábková

- 1.Beskydy
- 2.Náš pes se přejedl sušených švestek a měl z toho žaludeční potíže.

p. uč. Kudlička

- 1.Rumunsko
- 2.Ve 2000m n.m. jsem našel podkovu a krystal.

pí uč. Zahradníčková

- 1.Slovensko-Vrátná dolina
- 2.Dožila jsem se nového šk. roku 2003/2004.

p. uč. Zavadil

- 1.Rusko
- 2.Když jsem přišel k autobusu,tak mi řekli ,že se jede do Ruska,a já si celou dobu myslel ,že se jede do Finska.

pí uč. Novotná

- 1.Itálie- Gargáno
- 2.Ve 40° vedru nám řidič místo klimatizace pustil topení a nešlo to vypnout.

pí uč.Čermáková

- 1.Slovensko
- 2.Nahoře na Spišském hradě nálet létajících mravenců.

pí uč. Rikanová

- 1.Na chatě v Habrovanech
- 2.Našla jsem netopýry za okenicemi.

pí uč. Mandelíková

1. Belgie, Beskydy
2. Návštěva lodního výtahu v Belgii.

pí uč. Turková

1. Chorvatsko, Šumava-Lipno
2. Lovila jsem kapry.

pí uč. Sovová

1. Šumava, cykloturistika
2. Projížděli jsme oborou a viděli jsme krásná daňčí stáda.

Alžběta Kalábová, T.A
Lucie Mikšíková, T.A

Oxford 4.-11.5. 2003

Již před dvěma lety, coby primánka, jsem se zúčastnila zájezdu do Velké Británie. Vrátila jsem se z něj nadšená, a proto jsem byla ráda, že se mohu znovu do této země podívat. Jako dozor s námi jely dvě naše paní profesorky- Mandelíková a Šprňová. Důležitou osobou byla také paní průvodkyně, specialistka na Severní Anglii, a byla přímo úžasná.

V neděli ráno jsme nasedli do autobusu a po krátké zastávce v Brně, kde se k nám přidali další účastníci, jsme překročili hranice. Po trochu nepohodlné noci v autobusu nás čekal trajekt ze starého kontinentu do přístavu Dover, kde se každému přijíždějícímu naskytne nádherný pohled na Bílé útesy dominující nad přístavem. Ještě před příjezdem do Oxfordu jsme se zastavili v slavné katedrále v Canterburry a odpočinuli si na hradě Leeds Castle s bludištěm, voliérou a vodními kanály. Historie na mě zapůsobila, ale více mě potěšilo, že jsem před vchodem do labyrintu našla libru! Po celodenní únavě přišlo dlouho očekávané setkání s našimi hostitelskými rodinami.

Na velkém parkovišti na nás čekala řada aut. K našemu překvapení a bohužel i panice z nich začali vystupovat usmívající se postavy připomínající hrdiny z pohádek Tisíce a jedné noci. Byli to Arabové. Ale hned druhý den zato všichni tvrdili, že zrovna ta jejich rodina je nejlepší. Já a dvě moje kamarádky jsme byly vysazeny až na druhé zastávce. Hurá- máme černochoy. Asi poprvé jsem si uvědomila, co jsou to rasové předsudky. I když k nám byli milí a snažili se nám ve všem pomoci, ještě chvíli mi trvalo, než jsem si na ně zvykla. Vůbec jim nevadily naše nedostatky v angličtině a snažili se nám porozumět. Anglický dům se tomu našemu velmi podobá. Jen je v něm větší nepořádek a je stále zapnutá televize. Po dobré večeři, žádná specialita to sice nebyla, jsme šli unavení spát.

Ráno, po typické anglické snídani, nás autobus zavezl do školy- anglického výukového centra. Rozdělili jsme se do tří skupin podle znalostí a čtyři dny se učili, ale rozhodně jinak, než jsme zvyklí. Lektori, rodilí mluvčí, kteří neumí ani slovo česky, si s námi povídali, občas zabrousili do gramatiky, zkoušeli s námi test síly osobnosti (nejvíce z nás bylo klasifikováno jako diktátor) a spoustu dalších zajímavých aktivit. Dokonce jsme jednoho z učitelů naučili vyslovit české ř. Mě potěšilo, když mi řekl náš nejoblíbenější učitel, že i on má problémy s napsáním slova tomorrow. Každé dopoledne jsme se učili a odpoledne se seznamovali s památnými místy, zámky nebo procházeli Oxfordem a jeho univerzitami, kolejiemi a muzei. Navštívili jsme rodiště W. Shakespeara- Stradford nad Avonou, Windsdor Castle- letní sídlo královny s nádhernými zahradami, rodiště W. Churchila- Blenheim Palace.

Bohužel nastalo sobotní ráno- odjezd. Rozloučili jsme se s rodinami a vyměnili si e-maily, dodnes si píšeme. Poté jsme odjeli autobusem do Londýna- už po příjezdu na dálnici byla dopravní zácpa. Celý poslední den jsme obdivovali Londýn, krásné, ale rušné velkoměsto. V Londýně jsme obtížně vystoupili- český autobus má dveře otvírající se do silnice. Z dopravní zácpy jsme přešli do dlouhé fronty k slavnému muzeu voskových figurín- Madame Tussaud's. Potom jsme prošli další slavná místa, náměstí... A co ještě? Tak to se už přijed'te podívat sami.

Na závěr bych chtěla poděkovat našemu gymnáziu za krásný zájezd a doufám, že příští rok se bude opakovat.

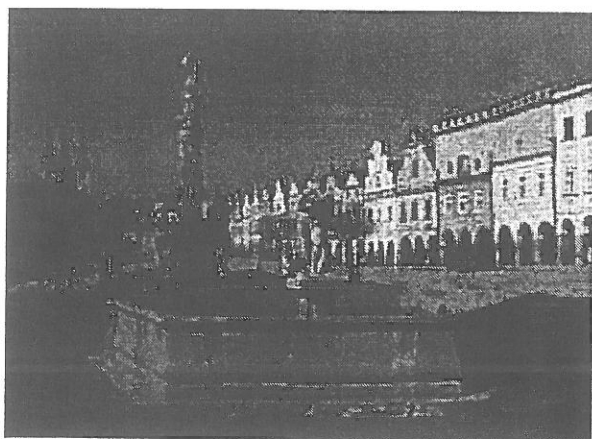
Kamila Holoubková, KA

Telč

Minulý rok byla naše třída na tří denním školním výletě v Nesměři. Během tohoto pobytu jsme na jeden den navštívili město Telč.

Telč se nachází na pomezí Moravy a Čech, v okrese Jihlava, na jihu Českomoravské vrchoviny. Ve 13. století zde vyrostla osada, která se později stala majetkem Víkoviců. Ti zde vybudovali hrad a při něm, mezi dvěma rybníky, založili město. Ve 14. století bylo rozšířeno na vodní pevnost. V 16. století potomci Víkoviců přebudovali gotický hrad na renesanční zámek a domy kolem náměstí dostaly loubí a bohaté renesanční štíty. Třicetiletá válka ukončila stavební ruch a následující doba jen tu a tam doplnila tento soubor, jenž je dokladem bohatství a výstavnosti jihomoravských a jihočeských měst doby renesance. V roce 1852 byla v Telči založena nejstarší střední škola na Moravě. Dále jsou tady: farní kostel svatého Jakuba, pozdně gotický kostel svatého Ducha s románskou věží, bývalá jezuitská kolej s kostelem Jména Ježíšova, dvě barokní kašny a mariánský sloup, Muzeum Vysočiny a Galerie Jana Zrzavého. Telč je velmi významné kulturní a turistické středisko, které je i mezi památkami UNESCO.

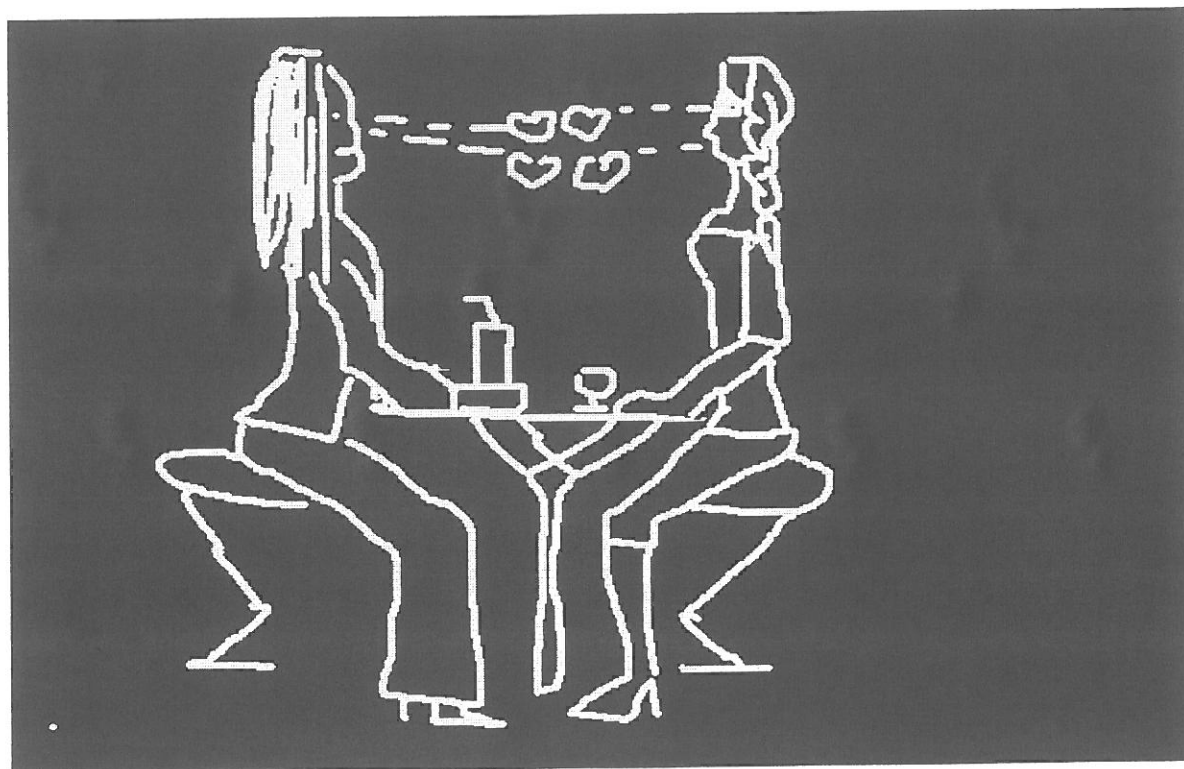
Lucie Pitelová a Jana Michlíková, KA

No a, že sem lesba?

Vloni v létě jsem byla na táboře. Řekneš si – normální, co o tom kecá. Ale pro mě to bylo něco skvělého. Na tábor jsem jela naneštěstí se ségrou, která je, jemněji řečeno, poněkud divná... Navíc jsme jeli až v neděli, protože v sobotu jsme se vraceli z Tater (-nenávidím horskou turistiku!!!). Takže to vypadalo, že mezi ty „ostravské tenisty“ poněkud nezapadnem. Ale všechno se obrátilo hned v prvních dnech. Zamilovala jsem se, poznala spoustu nových kámošů, vytrénovala se v tenise a potkala poměrně zvláštní holku. Byla docela pěkná, měla hodně bohaté rodiče, jelo na ni dost kluků, ale ona jako led. Moc jsme si nerozuměli, ale pak nastal zlomový den – pátek. Po trapné diskošce, tak pro druhou třídu základní školy, jsem se šla vykoupat. Vrazila jsem do koupelny jak vítr, aniž by mě napadlo, že tam někdo může být. Byla tam Domča*. Trochu šem se zarazila, ale pak mě napadlo: Co se neskamarádit? „Čau, co tu děláš?“ prolomila jsem ticho. „Nazdar,“ sice byla tma, ale ucítila jsem, že se pousmála. Ukázala na oranžové světýlko v její ruce. „Nekuř,“ pozlobila jsem ji. „Neříkej, že bys nechtěla... A navíc, když hulím, nemám depku, to nevíš?“ „Vím, ale fakt nechci. Dík,“ posadila jsem se vedle ní na rám okna. „Víš, co mě zajímá? Proč, tady nikoho nechceš, jsou ti všichni fuk, nebo co?“ prohodila jsem jenom tak. Dlouho mlčela, asi přemýšlela. „Jsem lesba, víš?“ řekla, jako by mi oznámila, že má AIDS. Takovým skleslým tónem. Ale ještě horší byly moje pocity z ní. Jasně že jsem viděla kolikrát dvě(i víc) holek držet se za ruku, ale to určitě opravdové lesby nebyly. U Dominiky jsem to cítila. Byl to pocit opovržení, překvapení, litovala jsem ji, ale přitom jí záviděla tu upřímnost. Asi bych se k ničemu takovému nikdy neodhodlala. Byla to první opravdová lesba, jakou jsem kdy viděla. Cítila jsem se pak trochu divně – sama s lesbou v koupelně. Trochu zdráhavě jsem se vysvlikla z minišortek a vršku od bikin a vlezla do sprchy. Asi – jako správná citlivá lesbička vycítila to napětí a řekla: „Nemusíš se mě bát, neboj, nevrhnu se na tebe. Stejně nejsi můj typ.“ V pohodě jsem se vykoukala, šupla do postýlky a usnula jsem s úsměvem na tváři.

Co jsem tím vším vlastně chtěla říct? To, že když potkáš Jiřku a Andreu, jak se vedou za ruce, nebo Petra a Ondru, jak se líbají, tak si asi řekneš: „Já bejt teplá, tak se ani neukazuju lidem na oči. Co myslíš, Jani?“ A Jana ti odpoví něco podobného. Jen pochop, být „teplý“ není odporný, hnusný, ale ani taky skvělý. Tak prosím tě pochop ty lidi, co nejsou „normálně“ orientovaní. Omluv je, a když už o nich mluvíš opovržlivě, používej aspoň jemnější slovo – ne lesba a teplouš, ale homosexuálně orientovaná(y). Nikdy neboť most, po kterém nevíš, jestli přejdeš. Ještě nemůžeš přesně vědět, jestli TY nejsi lesbička nebo gay...

Prázdniny

Prázdniny Emě začaly, aniž by si to uvědomila. Hned se jí svět zdál lepší. Kamarádky ji obklopovaly ze všech stran, rodiče byli hodní a tolerantní; měla prostě vše, na co si jen vzpomněla;

Jen jediné jí chybělo. Láska...

Láska, která patří neodmyslitelně ke každým prázdninám. Ona nám dává sílu do života, chuť žít a dávat někomu víc než mín. Ta ale nebyla. Nikdy v životě ji ještě Ema neprožila. Její patnáctý rok se blížil ke konci. Už za týden jí bude šestnáct.

„Píp!“, zazvoní Emě najednou mobil. **AHOJ EMCO, NESLA BYS ZITRA DO KINA? JESTLI JO, TAK JÁ SE U VÁS STAVIM O SEDME. PA PA KLARA**

„Tak, program na zítřek bych už měla. Ted' asi půjdu pomoci mamce s úklidem...“

O den později...

„Půl sedmé, to bych se už mohla začít chystat“. Crr! „To bude Klára, mami, tak já už jdu, jo?“

„Ovšem a užijte si to holky...“

Když přišly do kina, bylo těsně před začátkem filmu. Usadily se a daly se do koupeného popcornu a koly. Na plátně probíhaly vtipné scény a Ema s Klárou se tak smály, až se jim rozsypal popcorn. Kdyby jenom na ně, ale něco padlo i do řady za nimi. Ema se otočila, aby se omluvila. Její pohled se setkal s klukem, který vypadal příjemně; hezčího kluka ke všemu ještě nikdy neviděla. „Jé, promiň, my nechtěly.“ „To nic, to je dobrý, slanej mám rád.“

Film skončil a holky pomalu scházely schody. Mířily k východu, když najednou Ema zakopla a pomalu se kutálela dolů. Tam už ovšem stál pan „Slanej“ a pomohl Emě na nohy. Klára to pochopila a nenápadně se vypařila. „Jsi v pořádku?“ „Jo, nic mi není.“ „Já jsem Patrik. A ty?“ „Já? Já jsem Ema.“ „Můžu tě doprovodit domů?“ „Jasně. Budu ráda.“

Cestou se s Patrikem tak sblížila, že si vyměnili telefonní čísla. Ještě než usnula, ji Patrik prozvonil...

Ráno když se vzbudila, tak si uvědomila, že včera potkala super kluka. Aby si tím ale byla na sto procent jistá, nakoukla do mobilu na svá čísla a mezi nimi byl i Patrik. Taky to dosvědčily hezké modřiny na kolenou.

Pak dny ubíhaly rychle jako nikdy. Začala se s Patrikem scházet častěji. Chodili na procházky do parku se svými psy, do kavárny, do kina, dozvídali se o sobě navzájem plno věcí.

Později, když Patrik doprovázel Emu domů, stejně jako před týdnem poprvé, se k ní naklonil a dal jí dlouhý polibek. To bylo to nejkrásnější, co kdy Ema cítila. Byla jako v pohádce.

V noci nemohla samým štěstím usnout.

V deset dopoledne jí přišla esemeska od Patrika: **STRASNE ME TO MRZI, ALE MUSIM ODJET, VIM, ZE JE TO NARYCHLO, TAK PROMIN, NEVÍM, KDY SE VRATIM... MAM TE MOC RAD. PATRIK**

„Neví, kdy se vrátí? A kdy ho zase uvidím, ani jsme se nerozloučili... Musím se s ním ještě vidět!“ Ema na sebe rychle něco hodila a utíkala jako o život, jen aby ho stihla.

Nevníkala okolní svět, kolem chodící lidi, kteří na ni vrhali udivené obličejy. Její hlas jí říkal: „Běž, rychle běž, odjede a dlouho ho neuvidíš!!!“ Jelikož si chtěla zkrátit cestu k nádraží, tak utíkala přes silnici, a pak se to stalo; nevšimla si auta, které se vynořilo ze zatáčky. Řidič zaregistroval Emu příliš pozdě, než aby mohl zastavit. Ozval se strašný výkřik a vřískot brzd...

Za pár minut se už řítila sanitka a rychle nakládala Emu, která byla v bezvědomí. Když se to dozvěděla její maminka, co nejdříve se snažila dostat k Emě. Pak si vzpomněla na Patrika, věděla, že ho má Ema ráda, svěrovala se jí se vším. Tak mu zavolala a opatrně mu řekla, že Ema měla autonehodu a vypadá to s ní špatně. Patrik ještě neodjel, rodiče to pochopili a odjeli bez něj. Za pár minut už byl v nemocnici a hledal Eminu maminku. „Už na

SEN??

Vždy jsem se bála tmy. A proto když usínám, musím mít rozsvícenou lampičku. Tu malou, co mi ji dal táta k svátku. Jsem zvyklá na její zář, která v mém pokoji vytlačí tmu, a ozáří světle modré stěny. Jsem zvyklá usínat sama. Dům bývá často prázdný. Rodiče se rádi baví, chodí na spoustu večírků, a tak bývám často sama.

Právě máma s tátou odešli na jeden z těch velkých dobročinných plesů, o kterých se píše v novinách. A já, 10 let stará Helena, zapínám televizi, jak už to mám ve zvyku. Jenže v ní nic není. Jdu si číst, ale to mě ani trochu nebaví. Snad je trochu smutné, že jsem sama doma. Nic naplat, půjdu si lehnout. Snad usnu brzy. V mém pokoji to voní tou nejkrásnější vůní jakou znám – levandulí. I mé peřiny jsou jí načichlé. Zavírám oči a ...

Co se to děje? Slyšela jsem obrovskou ránu, která mě zdvihla z postele. Co to jen mohlo být? Vycházím na terasu, ze které je vidět celé naše malebné město. Ano, už to vidím. Na zahradě někdo je. A něco tam dělá. On má na sobě dlouhý černý plášť. On kope jámu přímo uprostřed babiččiných krokusů! Babička ho asi zabije – ale to není hlavní. Má ukrutná zvědavost mi nedá. Maminka říká, že jsem zvědavá jako myš. Nikdy jsem ale nepochopila proč to říká. Když jsem byla menší, sledovala jsem dvě myši a ty nedělaly nic jiného, než že spaly nebo jedly! Ale co to sem zase motám. Tak tedy On zašel za roh našeho domu. Zmizel mi z očí. A když říkám, že zmizel, tak tedy zmizel! Teď mě akorát zajímalo, co hodil do té díry. Vlastně už to vím, protože jsem se k té díře vrhla a vyhrabala z ní krabici. A v té krabici byla menší krabice a v té krabici byla taky krabice a v té... No prostě tam byla spousta krabic a v té nejmenší byl sáček a v něm ... prsten. Velice krásný zlatý prsten a do něho zasazený nějaký kámen. Musí to být smaragd. Víím to od té doby, co se moje teta dívala na Esmeraldu. Rozhlížím se, nikdo tu není, takže nikomu nebude vadit, když si ten prstýnek zkusím. No prosím. Padne jako ulitý. Jenže dolů už se mu nechce. A právě ve chvíli, kdy se pokouším naslinit si prst, jak to dělá máma, když jí nejde nějaký prstýnek sundat, objeví se ten pán, který si ho tu schoval. Nevidím mu do obličeje, protože má velký klobouk jako tatínek mé kamarádky. Chce zpátky ten prsten, ale já se mu pokouším vysvětlit, že to nepůjde, rozzlobí se a chce mi ho sundat z prstu. Ale i On po chvíli zjistí, že to nebude tak lehké. Začíná na mě křičet, proč jsem si ho zkoušela, když není můj. Ale já se bráním zase tím, že ho zakopal mezi babiččiny krokusy. To On ale už nevydrží a začíná se mnou lomcovat. Uvolnila jsem jednu ruku a jednu jsem mu vrazila. Stejně jako Divokej Bill z jednoho westernu. Asi jsem mu zlomila nos, protože mu z něho teče krev. A zatímco on trpí, já běžím do domu. Zamkla jsem všechny dveře a zalezla jsem si zpátky do postele.

„Hej Helen! Vstávej.“ Táta mě vzbudil už oblečený. Musí hodit do práce i o prázdninách. „Pa! A poslouvej maminku. Jo, a kdyby zvonil vlk, tak mu neotvírej!“ Táta občas zapomene, že už je mi 10. Jsem tedy už skoro dospělá. Na to teď moc ale nemyslím. Spíš jsem ráda, že to všechno byl jen sen. „Ahoj Heli. Jak ses měla? A co to máš na ruce? No nic. Já jdu nakoupit. Hned se vrátím.“ Na ruce? Zeptala se opravdu, co to mám na ruce. Že by to nebyl jenom sen ...

Marcela Voženílková, KA

Noční můra?

Konečně sama doma!!! Bez rodičů a otravného bráchy. Bez výčitek kvůli pětkám, vymrčování mladšího sourozence nebo námitek k hlasitosti písniček na mé hi-fi věži.

Potom, co rodiče s Pavlem jeli k babičce do Znojma, jsem si na plný pecky pustila svou nejoblíbenější skupinu na světě Linkin Park a usadila se v pohodlném křesle u krbu. Zapnula jsem si televizi. Během konzumování všech možných jídel jsem si přehrála tři filmy. Začaly se mi pomalu zavírat oči. Jak by ne, vždyť už bylo půl jedenácté! Šla jsem tedy do postele a zhasla jsem. Ani nevím, jak jsem usnula.

Po pár hodinách spánku jsem uslyšela hrom. To mě probudilo. Venku burácela bouřka a já jsem se třásla. Ale proč? Promnula jsem si oči a zjistila jsem, že mi po tvářích stékají slzy. Začalo mi být špatně. Šla jsem se napít vody do kuchyně a vtom jsem uviděla za oknem blesk. Vzpomněla jsem si! Přece můj sen! Jak jsem na něj mohla zapomenout?!

Ve snu jsem se ocitla na kraji silnice a pozorovala auta. Vedla mě stála zvláštní postava.

Měla popelavou tvář a vpadlé oči. Zašpiněným prstem ukázala před sebe. Naráz se srazila dvě auta. Řinčení, skřeky, volání o pomoc. Přiběhla jsem k havarovanému autu a uviděla jsem v něm své rodiče a sourozence. Začala jsem brečet a strašně rvát...

„Byl to jen sen.“, pomyslím si a jdu si lehnout. Ráno sluneční paprsky prochází oknem a já se probouzím.

Zvonění telefonu zprvu ani nevnímám.

Nakonec telefon zvednu. Volá nějaký policista. Upustím telefon na zem. Mí rodiče měli autonehodu...

Alexandra Živělová, KA

WEST SIDE STORY

Dne 2.10.2003 jsme my, milovníci muzikálů, vyrazili do Městského divadla v Brně na muzikál *West Side Story*. Všichni jsme se těšili na zajímavě strávený večer a po 18.hodině jsme mohli vyrazit. Samozřejmě nesmělo chybět zastoupení učitelského sboru s paní profesorkou Hejovou v čele. Jakmile jsme dorazili, měli jsme ještě čas, a tak se většina z nás procházela po vstupní hale divadla, někteří si prohlíželi zakoupené programy. Představení mělo velký ohlas u publika a herci byli několikrát zváni obecenstvem zpět na jeviště a zazpívali ještě jednou píseň *Amerika*. Po skončení jsme odjížděli s pěknými zážitky domů.

Tento muzikál je jedním z nejkrásnějších hudebně-dramatických příběhů o lásce. Inspirován Shakespearovým *Romeem a Julií* vznikl v padesátých letech 20. století, kdy do New Yorku přicházelo mnoho emigrantů ze španělského Puerto Rica. Příběh o znesváření dvou šlechtických rodů, kterými nepohne ani láska jejich potomků, zasadili autoři do prostředí velkoměsta, do západní části Manhattanu, kde se znesvářily dvě pouliční party mladých lidí - tamější *Tryskáči* a přistěhovalci *Žraloci*. Láska mezi Portorikánkou Marií a polským Američanem Tonym je o to silnější, čím víc je pro okolí nepřijatelná, pronásledovaná a nakonec pro milence osudná.

Bernstein, známý skladatel symfonické hudby, umocnil lásku a také nenávist v nezapomenutelných melodických a tanečních písních, jako je např. *Maria*, *Já jsem hezká*, *Jednou (Somewhere)*, *Balkón*, *Klid*, *Amerika*, *Už dnes (Tonight)*.

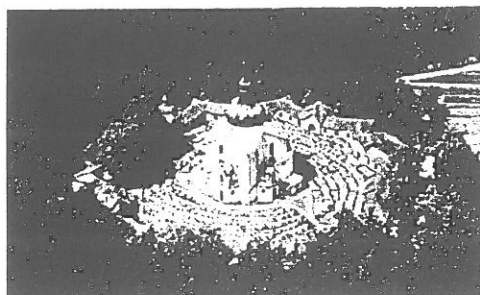
Muzikál se proslavil po celém světě - od data světové premiéry na Broadwayi v r. 1957 ho hrají jak divadla se světovou pověstí, např. *Scala* v Miláně, tak na druhé straně i umělecké školy. Slávu získalo jeho filmové zpracování v režii Roberta Wise a Jeroma Robbinse v roce 1961, kdy stejnojmenný film ocenila americká Filmová akademie jako vítězný a vyznamenala ho jedenácti Oscary.

ALENA GRÝCOVÁ, O.A
Pramen: vlastní zážitky, internet

EXKURZE NAŠEHO GYMNAZIA

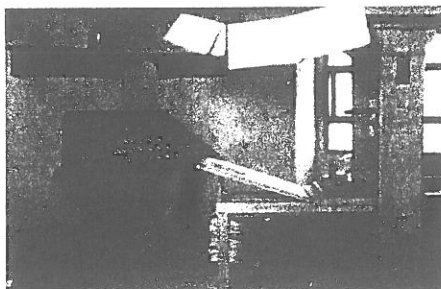
Během měsíce října navštívily třídy prvního ročníku a kvint Muzeum knihy ve Žďáře nad Sázavou, poutní kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře a cisterciánský klášter Porta coeli v Předklášteří u Tišnova.

Nejvíce se mi líbilo v Muzeu knihy.

V letošním roce je to právě 45 let, co bylo Muzeum knihy ve Žďáře založeno. Expozice se rozkládá ve 24 místnostech a přibližuje světový vývoj písma a knihtisku. Mezi vystavenými materiály je nemálo vzácných exponátů. O žďárské expozici se mezi odborníky hovoří jako o nejrozsáhlejší v Evropě.

Muzeum knihy jsme si však museli projít sami a udělat si výpisky z toho, co jsme si mysleli, že je pro nás důležité. Mohli jsme zjistit vývoj knihy od 16. století až po dnešní podobu knih, dozvědět se např. o vzniku a vývoji písma ve starověku, o středověké rukopisné knize, o vzniku středověkého kodexu i o Jenském kodexu.

ŽDĚAR NAD SÁZAVOU

UNESCO
Convention
Patrimoine Mondial
World Heritage
Convention

Žďár nad Sázavou je okresní město ležící na pomezí Čech a Moravy v malebné krajině Českomoravské vrchoviny uprostřed chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy.

Jeho historie je úzce spjata s rozvojem žďárského cisterciánského kláštera a sahá až do poloviny 13. století. Obec Žďár byla na město povýšena roku 1607 kardinálem Františkem z Ditrichštejna. Dnešní podobu získal bývalý klášter při rozsáhlých přestavbách za opata Václava Vejmluvy v první polovině 18. století. Přestavby navrhl architekt Jan Blažej Santini Aichel.

Vrcholem jeho tvorby je poutní kostel sv. J. Nepomuckého na Zelené hoře, jedinečná architektonická památka, která byla v prosinci 1994 zapsána do seznamu světového dědictví UNESCO. Na přelomu století prochází Žďár většími stavebními změnami. Je postavena železnice, vznikají četné průmyslové podniky. V souvislosti s výstavbou Žďárských strojírén a sléváren dochází v 50. letech k prudkému růstu počtu obyvatel. Ráz města i celé krajiny se výrazně změnil. Byla zahájena rozsáhlá přestavba města, vzniklo moderní, správní a obchodní centrum, na obvodu města nová sídliště.

Základní informace:

Městské části:	Žďár nad Sázavou 1 - 7, Mělkovice, Radonín, Stržanov, Veselíčko
Katastrální území:	Město Žďár, Zámek Žďár, Stržanov, Veselíčko u Žďáru nad Sázavou
Celková rozloha:	3 700 hektarů
Počet obyvatel:	24 000
Průměrný věk:	34 let

SEZNAM SVĚTOVÉHO KULTURNÍHO DĚDICTVÍ UNESCO

UNESCO přispělo k prosazení názoru, že naší povinností je chránit nejen materiální výtvoř našich předků, ale i jedinečné úkazy vytvořené přírodou. V roce 1972 byla pod patronací UNESCO uzavřena Úmluva o ochraně světového kulturního a přírodního dědictví. Jedná se o unikátní mezinárodní právně závazný dokument, který spojuje princip ochrany kulturního dědictví s ochranou přírody. Na základě Úmluvy se vytváří Seznam světového dědictví, do něhož jsou zapisovány památky s mimořádnými univerzálními hodnotami. O zápisu do prestižního Seznamu světového dědictví rozhoduje Výbor světového dědictví, složený ze zástupců smluvních stran úmluvy. Československo přistoupilo k úmluvě v roce 1990 (č. 159/1991 Sb.)

V současné době Seznam světového dědictví obsahuje 740 kulturních a přírodních památek. V seznamu je zapsáno následujících 11 památek nacházejících se na území ČR, čímž se řadíme mezi světové kulturní velmoci:

1. historické jádro Prahy (1992)
2. historické jádro Českého Krumlova (1992)
3. historické jádro Telče (1992)
4. "sloup Nejsvětější Trojice" v Olomouci (prosinec 2000) -
5. poutní kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře u Žďáru nad Sázavou (1994)
6. historické jádro Kutné Hory s kostelem sv. Barbory a katedrálou Panny Marie v Sedlci (1995)
7. Lednicko-valtický areál (1996)
8. vesnice Holašovice (1998)
9. zámek a zahrady v Kroměříži (1998)
10. zámek v Litomyšli (1999)
11. Vila Tugendhat v Brně (2001)

ALENA GRÝCOVÁ, Q.A
Pramen: vlastní znalosti, poznatky
z exkurze, internet

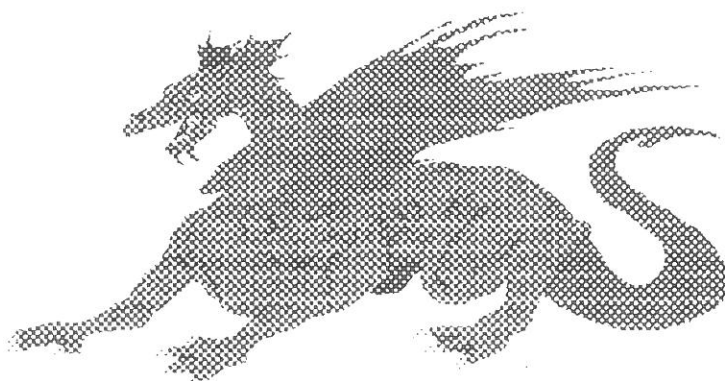

Brněnská exkurze

Každým rokem jezdí třídy gymnázia na exkurze. Taková exkurze může být nejen zajímavá a poučná, ale v první řadě je to den, kdy se sejdeme se spolužáky a nemusíme sedět ve školních lavicích. Proto bývají tyto akce žádaným spěstřením školního roku.

15. října jsme tedy my, kvarty, nasedly do autobusu přistaveného poblíž školy a těšily se na Brno. Tato exkurze se ale od jiných lišila. Abychom se my všichni nenudili, dostali jsme několik dní předem různé úkoly. To nám pan prof. Tvrdoch přečetl témata a my vytvořivše trojice se snažili "ulovit" to nejlepší. Témata se týkala historických míst v Brně (kasematy, Špilberk, stará radnice - brněnské kolo a drak, planetárium ...). A tak všichni pilně hledali informace, které by mohli použít ve svém referátu.

Když jsme přijeli do Brna, každý "odvykládal" na příslušném místě to, co stihl o daném tématu najít. Dověděli jsme se tedy mnoho zajímavých věcí a hlavně jsme se dobře bavili. Den rychle uběhl a mnohým se možná ještě ani nechtělo domů. Co se dalo dělat. Autobus už čekal, aby nás odvezl k našim starostlivým rodičům.

Markéta Teličková, KA

O BRNĚNSKÉM DRAKOVĚ

JAK TO BYLO S BRNĚNSKÝM DRAKEM? To vlastně nikdo přesně neví. V Trutnově tvrdí, že draka zabili v jeho doupěti lidé pana Truta, když se roku 1006 zakládalo město. Za několik let potom svolal český kníže Oldřich do Brna sněm, na kterém měl ustanovit svého syna za markraběte moravského. Sjelo se mnoho pánů. Přijel i rytíř Albert Trut s celou svou družinou a jako dar přivezl knížeti vycpaného draka. Kníže prý dal draka na třech řetězech zavěsit v síni radnice, aby si ho každý mohl prohlédnout. Někteří ale vyprávěli, že draka dovezli ze svých výprav křižáci, jiní zase prý slyšeli, že ho pánům z radnice daroval turecký sultán. Brňané jsou ale přesvědčení, že draka nikdo nepřivezl. Žil prý v Brně u řeky Svatky, kde měl svou jeskyni. Obyvatele však trápil široko daleko. Když měl hlad, požíral v okolí vše, co mu přišlo pod tlamu. Lidé se ho báli, ale nevěděli, jak se ho zbavit. Radní slíbili velkou odměnu sto zlatáků, ale nikdo se nehlásil. Až jednou. Do hospody U Modrého lva přišel řeznický tovaryš, který chodil vandrem po světě. Všichni v hospodě vyprávěli jen o drakovi. Tovaryš chvíli poslouchal a pak povídá: „Já vás toho draka zbavím. Jen doneste velkou volskou kůži a pytel nehaseného vápna.“ Brňané mu moc nevěřili, ale co chtěl, to donesli. Řezník zašil vápno do volské kůže, naložil na vůz a odjel. Když přijel k řece, kde drak lehával, položil rychle na zem kůži a čekal. Za nějakou chvíli drak skutečně přilezl a hned se do kůže pustil. Když ji celou sežral, pěkně ji zapil vodou ze Svatky a odpočíval. Ale to neměl dělat. Vápno se v něm začalo vřít, drak se nadouval, až praskl. To bylo v Brně radost! Řezník dostal svou odměnu a vydal se zase do světa. Od té doby se už Brňané nemuseli žádné obludy bát.

? e-mial

Jednou jsme s mamkou surfovaly po internetu a mamka si řekla, že si půjde přečíst e-maily.
Došel jí jeden velice zajímavý e-mail:

Subject: FW: Zajímavé

Subject: Zajímavé

V suoivsoltsi s vzýukemm na Cmabridge Uninervtisy všyo njaveo, že nzeaelži na pořdaí
psíemnn ve solvě. Jedniná dleuítžá věc je, aby blyy pnvrí a psoelndí pímesna na srpvaénm
mstíě. Zybetk mžue být totánlí sěms a ty to přoad bez porlbmeů perčets. Je to potro, že ldiksy
mezok netče kdažé pensímo, ale svolo jkao cleek.

Zjiamvae, že??

Alena Sekeráková, *PB*

REDAKČNÍ RADA

Alena Grycová, QA

Marcela Voženílková, KA

Gabriela Vavrošová, KA

Alexandra Živělová, KA

Kamila Holoubková, KA

Lucie Mikšíková, TA

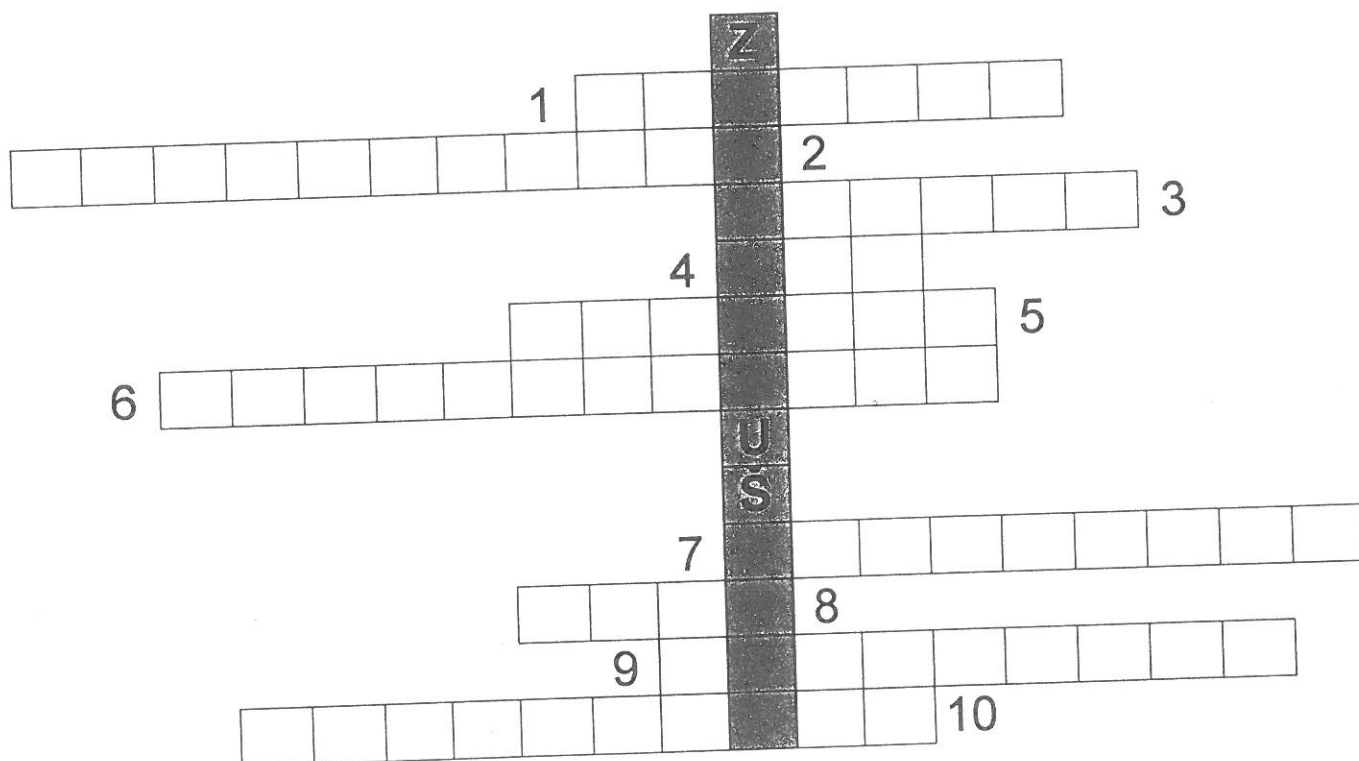
Alžběta Kalábová, TA

Grafik: Eliška Nekvapilová, TA

Mgr. Hana Šaini Hejová

Tiskařského šotka jsme se nezbavili. Omluvte, prosím, pokud se někde vloudí chybička.

Zpěváci - křížovka

1. Kdo se probojoval na první příčky hitparád s hitem Whenever, Wherever?
2. Kdo je novým irským objevem, který i přes koktání dokázal prorazit na hudební scénu?
3. Který ze slavných raperů má na ruce tetování své dcery, která se jmenuje Hailie?
4. Která úspěšná zpěvačka i herečka má za snoubence herce Bena Afflecka?
5. Která skupina nazpívala píseň Thing about you?
6. Která dívčí kapela vydala CD s názvem Feels So Good?
7. Kdo se stal zlatým slavíkem v kategorii muži v roce 2002?
8. Jaká zpěvačka nazpívala titulní píseň k seriálu Roswell?
9. Které české dívčí trio má ve skupině zpěvačku Helenu Zet'ovou?
10. Jaká slavná skupina měla očekávaný koncert na podzim, odložený kvůli nemoci člena?

A. Živělová, KA

REDAKČNÍ RADA

Alena Grycová, QA

Marcela Voženílková, KA

Gabriela Vavrošová, KA

Alexandra Živělová, KA

Kamila Holoubková, KA

Lucie Mikšíková, TA

Alžběta Kalábová, TA

Grafik: Eliška Nekvapilová, TA

Mgr. Hana Šaini Hejová

Tiskařského šotka jsme se nezbavili. Omluvte, prosím, pokud se někde vloudí chybička.

...a na závěr:

Možná jste se podivili, proč vás v listopadu vítáme v novém školním roce. Toto číslo mělo totiž vyjít už dávno. Jenže i vy jste jistě někdy předpokládali, že úkol do matiky stihnete opsat od spolužáka před hodinou a nějak jste to prostě nestihli. Něco podobného se stalo nám – redakční radě.

Ani nevíte, kolik práce a času stojí příprava jednoho čísla. Možná si řeknete, že jenom sedneme k počítači, něco napíšeme. Ono to tak lehké není. Jestli nevěříte, tak si to vyzkoušejte. Každý příspěvek, každá vaše slohovka a každý postřeh z naší školy se nám vždycky hodí.

Ale jenom naše chyba to také není! Někteří z vás nám slíbili, že do časopisu něco napíší. Slib sice splnili, ale na jejich výtvor jsme museli čekat celou věčnost!

Tak nám to zpoždění promiňte a už teď se těšte na další číslo!!!

Marcela Voženílková, KA

REDAKČNÍ RADA

Alena Grycová, QA

Marcela Voženílková, KA

Gabriela Vavrošová, KA

Alexandra Živělová, KA

Kamila Holoubková, KA

Lucie Mikšíková, TA

Alžběta Kalábová, TA

Grafik: Eliška Nekvapilová, TA

Mgr. Hana Šaini Hejová

Tiskařského šotka jsme se nezbavili. Omluvte, prosím, pokud se někde vloudí chybička.